

Διεγείροντας τη σύναψη

Εάν αντιλαμβανόμαστε τη διαχωριστική γραμμή της Λευκωσίας ως μία σύναψη, πώς μπορούμε να διεγείρουμε αυτή τη σύναψη ώστε να γίνει σημείο επικοινωνίας ανάμεσα στα δύο μέρη της πόλης; Ο πολιτισμός έχει αναλάβει το ουτοπικό καθήκον να γεφυρώσει αυτόν τον διαχωρισμό που έχει εγκαταλειφθεί εδώ και καιρό λόγω πολιτικής αβουλησίας. Οι καλλιτέχνες αντί να εικάζουν για τις αιτίες, επιλέγουν να δρουν, να συμμετέχουν και να συνενώνουν. Η πρακτική της σύγχρονης τέχνης είναι ευλογημένη με την ικανότητα να μετατρέπει κάθε ερώτημα σε αισθητικό δρώμενο και κάθε αισθητικό γεγονός σε δεοντολογική άποψη. Δεν έχει σημασία εάν το ύφασμα που οι καλλιτέχνες υφαίνουν αδιάκοπα προσπαθώντας να ανασκευάσουν τον κατεστραμμένο κοινωνικό ιστό, ξηλώνεται συγχρόνως και η ιδεαλιστική λύση παραμένει τόσο μακρινή όσο πρώτα. Αυτό που μετρά είναι να εμμένουν στον ευγενή σκοπό τους, εφόσον δεν υπάρχει άλλη ώθηση που να ταράξει τα λιμνάζοντα νερά της κοινωνικής αδιαφορίας και εντροπίας.

Η καλλιτεχνική πρακτική αυτής της προσπάθειας έχει συγκεκριμένη θέση και λόγο: είναι η τέχνη που απαντά στους αντίλαλους της ταραχώδους ιστορίας, ξεπερνώντας τη στασιμότητα του παρόντος και δημιουργώντας θεμέλια για το μέλλον. Οι μέθοδοί της είναι η συνεργασία, η ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών, η μεταφορά γνώσεων, οραμάτων και αισθήσεων, η εκμάθηση και η διδασκαλία. Τα αποτελέσματα θα τα δούμε. Ο στόχος είναι να δημιουργηθεί η τέχνη που θα συνδέει τα δύο μέρη η τέχνη που γεφυρώνει, το σπινθηροβόλημα των νευρώνων που θα πυροδοτήσει τη σύναψη, θα μεταφέρει το μήνυμα και την ηχώ του, τις προτάσεις και την προσδοκία – τη μελλοντική ένωση.

Branko Franceschi